

ved dette Forslag naaet baade, hvad Folkethinget i Fjor vilde, og hvad Folkethinget i lang, meget lang Tid har tilstræbt. Det er altsaa det, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nu vil forhindre, det er Kjænnen i det ærede Medlems Opposition nu. Naar det ærede Medlem taler saa meget om, at derved forhindres ikke Fraklippingen osv., saa har dette Intet at betyde, det er heller ikke slet i Fjor. Men hvad er egentlig Kjænnen i det ærede Medlems Raad til Thinget om at modsætte sig dette Forslag, det er at modsætte sig et Forslag, som Folkethinget i mange, mange Aar har ønsket at kunne faae vedtaget paa Finantsloven, og hvorigjennem mindst det og mere endnu end det, man vilde opnaa i Fjor, opnaas. Altsaa, første Gang der gives disse Midler Plads paa Finantsloven, første Gang der gives en Anerkjendelse af, at disse saaledes her fraklippede Midler maa betragtes som Statsmidler, første Gang dette faar Udtryk i Loven, første Gang Rigsdagen faar Raadighed over Stiftsmidlerne paa Finantsloven, altsaa, første Gang Rigsdagens Indflydelse paa Præstelønninger paa Finantsloven bliver anerkjendt, bliver slaaet fast, er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds den, der raader til at modsætte sig dette. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem hellere vilde have, at vi havde opgivet Positionen. Det ærede Medlem har gjentagne Gange sagt: De Herre maatte hellere have opgivet Positionen fra i Fjor end have gjort dette. Ja, det forstaa jeg meget godt, thi dersom vi havde opgivet Positionen fra i Fjor, saa havde det ærede Medlem haat meget lettere ved at angribe os; nu er han nødsaget til at opfordre til at stemme imod Noget, som er det, Folkethinget har villet naae i mange, mange Aar, blot for at angribe os. Til det ærede Medlem for Rjøge (Sørup) maa jeg endnu sige en Bemærkning, og det er den, at det undrer mig noget, at han har kunnet blive saa forbauset over det Forslag, der her foreligger angaaende Theatret, thi det er et Forslag, der vender tilbage netop ogsaa med Hensyn til det af ham omtalte Punkt, til den Tilstand, der bestod, førend den nyere Ordning fandt Sted. Theateraaret følger af Spilleaaret, og dette falder ikke sammen med Finantsaaret, det er ingenlunde noget Nyt. Endvidere sagde det ærede Medlem, hvad der ogsaa er kommet frem fra forskjellige andre Medlemmer, at vi ved det her foreliggende Forslag om Stiftsmidlerne egentlig præjudicerede vor Stilling med Hensyn til Præstelønningsloven, thi, siger han, hvad bliver saa Følgen? Følgen bliver saa den, at vi give Ministeren Raadig ed til at klippe nedad, hvor langt han vil, og altsaa sætte Maximumgrænsen for Embederne. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Fordi Ministeren ikke klipper mere end et Stykke ned, bliver ikke derved Maximalgrænsen for Embederne sat. Derved opnaas kun, at den højeste

bestaaende Grænse for Embederne bliver lavere end hidtil, og det kan dog ikke genere det ærede Medlem, men der bliver ikke slaaet fast, at den ikke kan gjøres endnu lavere. Men, siger det ærede Medlem, Minimumsgrænsen have de sat. Det ærede Medlem maa her erindre, at den Maximumsgrænse, her er sat, altsaa Minimumsgrænsen for Embederne, netop er den, som Folkethinget har tilbudt i den Betænkning, der blev afgivet over Præstelønningsloven, den Gang Worsaae var Minister, det vil sige: den er lavere endnu, thi det, man den Gang gif ind paa, var 2,000 Kr. foruden Alderstilleg, Tillæg for Embede med flere Kirker, Præstefjord og Bølg, og det er dette, vi nu have ment at kunne udtrykke ved Summen 2,400 Kr., som naturligvis er mindre; altsaa der har det ærede Medlem atter Ret. Jeg skal nu ikke fortsætte denne Sag længere; jeg tror, at, naar man vil gjøre sig den Uleilighed at holde sig til, hvad der virkelig ligger for, og hverken hilde sig selv eller Andre i den Indbildning, at man i Fjor forlangte ganske andre Ting og tilføjede noget ganske Andet, end man virkelig tilføjede, men naar man vil holde sig til, hvad man virkelig tilføjede i Fjor, da viser det sig, at man her ikke blot naaer fuldt ud det, man i Fjor tilføjede, men Mere, end man tilføjede i Fjor.

Sage: Jeg vilde gjerne tillade mig at sige et Par Ord om Forslaget under Nr. 38; det er et Forslag, der er fremkommet meget sent, men jeg tror, det har en lille Smule mere almindelig Betydning end netop her i dette enkelte Tilfælde. Dette Forslag angaar et Bidrag til Anlægget af en Baadehavn paa Bornholm. Den høitærede Indenrigsminister har erklæret, at han ikke kunde modtage dette Forslag, men at han maatte fra-raadene det, fordi Indenrigsministeriet havde truffet Bestemmelse med Hensyn til Anlægget af Baadehavne, som gjorde det vanskeligt at modtage et saadant enkelt Forslag. Det forholder sig hermed saaledes — da det er en Henvendelse til Amtsraadene, er det en offentlig Sag — at Indenrigsministeriet har stillet visse som det synes, temmelig strenge Betingelser for, at Staten skulde træde til for at hjælpe, eller i alt Fald for at Kommunerne kunde regne paa, at Statsmagten vilde træde til med Laan paa lidt billige Billaar. Man har forlangt, at Amtskommunen skulde garantere ikke alene Forrentningen og Afbetalingen af Laanet, men ogsaa Haavens ordinære Vedligeholdelse, og det har man villet gjøre gjældende hele Landet over, saaledes at faste Negler kunde vedtages, hvorefter Statskassen slap for al mulig Risiko blot mod det Offer at give et Laan paa lidt billige Billaar. Altsaa, Sagen synes at skulle vises bort fra den Lovgivende Magt og hen til Kommunerne, og dermed tror jeg, at Sagen i ethvert Fald staar Fare for at dø hen eller lægges til Side i flere Aar. Amtskommunerne have ikke